

ex. ř.) dostává se vymáhajícímu věřiteli oprávnění, by vlastním jménem v zastoupení a na účet dlužníka vymáhal příkázanou pohledávku a, je-li pro příkázanou pohledávku již zahájena exekuce, by v exekuci pokračoval. Dlužníku přiznává § 310 ex. ř. ve sporu jen postavení vedlejšího intervenienta. Věřitel, jemuž byla pohledávka příkázána, má podle § 308 ex. ř. v zahájené rozepři postavení žalobce, kdežto dlužník ustupuje do pozadí (§ 310 ex. ř.). (Viz rozhodnutí čis. 9373 sb. n. s.). V souzeném případě byla zažalovaná pohledávka podle zjištění nižších soudů usnesením soudu ze dne 7. března 1929 zabavena a příkázána vymáhajícímu věřiteli k vybrání pro vykonatelnou peněžitou pohledávku. Podle zjištění odvolacího soudu bylo toto usnesení doručeno žalobcům dne 8. března 1929 a nabylo moci práva. Žaloba byla však podána teprve 12. března 1929, po doručení onoho usnesení. Žalobci nebyli tudíž, pokud pohledávka byla zabavena a příkázána k vybrání, oprávněni podati žalobu, nýbrž měli, otálel-li vymáhající věřitel s vymáháním, učiniti návrh, by bylo zrušeno příkázání pohledávky liknavému věřiteli a by exekučním soudem byl zřízen opatrovník, by vybral zabavenou pohledávku (§ 310 ex. ř. a motivy str. 224, Mat. I 571, srv. Neumann k § 310 ex. ř.).

Čís. 10838.

Povolil-li exekuční soud na základě rozvrhového usnesení vklad výmazu zástavního práva, vycházející z mylného předpokladu, že pohledávka zajištěná zástavním právem byla úplně uspokojena z nejvyššího podání, nejde ani o omyl ve psaní nebo v počítání, ani o zřejmé nedopatření ve smyslu § 419 c. ř. s., nýbrž o mylný předpoklad, jež lze napravit jen k rekursu proti usnesení povolujícímu vklad výmazu.

Opravu knihovního zápisu podle § 104 knih. zák. lze povolit jen, nesouhlasí-li zápis s usnesením soudu. K povolení opravy zápisu v pozemkové knize obnovením vkladu zástavního práva neprávem vymazaného vyžaduje se souhlas vlastníka zavazené nemovitosti a svolení zadnějších věřitelů. Povoliti tuto opravu jest příslušný knihovní soud.

Bylo-li usnesení, jímž bylo neprávem vymazané zástavní právo bez těchto předpokladů po druhé vloženo do pozemkové knihy, vydáno exekučním soudem, přísluší postiženým stížnost podle knihovního zákona a neplatí tu lhůta § 65 ex. ř.

(Rozh. ze dne 30. května 1931, R II 155/31.)

Soud první stolice usnesením ze dne 19. února 1931 uložil pozemkové knize okresního soudu v H., by ve vl. č. 62 při bývalém ideálním spoluvlastnictví domku čis. 58 Aloisa H-a vyznačila v původním knihovním pořadí, že zástavní právo hromadné sirotčí pokladny okresního soudu v H. z dluhopisu ze dne 17. dubna 1923 z původní pohledávky 10.000 Kč vázne po právu ve výši 5.000 Kč. Do tohoto usnesení si stěžoval Emil G., majitel domu čp. 58 a navrhl, by napadené usnesení bylo zrušeno, by při ideálním spoluvlastnictví domku č. 58 vložen byl

výmazu zástavního práva váznoucího z napadeného usnesení pro hromadnou sirotčí pokladnu okresního soudu v H. 5.000 Kč. K odůvodnění stížnosti uvedl, že se usnesení ze dne 3. února 1928, jímž byl povolen vklad výmazu zástavního práva pro pohledávku hromadné sirotčí pokladny 10.000 Kč stalo právoplatným, že o tomto výmazu uvědoměn byl berní úřad v H., který měl proti tomuto usnesení podati včas stížnost a, ježto se tak nestalo a řízení exekuční bylo skončeno, nelze již zvrátiti právoplatnost onoho usnesení. Tento knihovní stav po celý rok 1928, 1929 a 1930 zůstal nezměněn, až prý v roce 1931 bez jakéhokoliv předchozího slyšení stran bylo vydáno napadené usnesení, jež není vkladu schopnou veřejnou listinou, nejde prý v projednávaném případě ani o opravu, ani o početní omyl a nemá proto napadené usnesení zákonný podklad. **R e k u r s n í s o u d** odmítl rekurs. **D ů v o d y:** Stížnost bylo odmítnouti jako opožděnou. Z kontextu napadeného usnesení vyplývá, že bylo vydáno prvním soudem ve smyslu § 78 ex. ř. a § 430 c. ř. s., poněvadž nedopatřením (omylem) byl pro zbytek pohledávky hromadné sirotčí pokladny okresního soudu v H. váznoucí také na ideelní polovici Aloisa H. domku č. 58 5.000 Kč s přísl. vložen výmaz práva zástavního. Pro takové usnesení platí ve smyslu § 65 ex. ř. rekursní lhůta osmidenní, nikoliv čtrnáctidenní, jež má místo jen při §§ 83, 88, 184, 187, 208 a 374 ex. ř. Bylo proto stížnost jako opožděnou odmítnouti, poněvadž napadené usnesení bylo doručeno stěžovateli 23. února 1931, kdežto stížnost podána byla teprve 5. března 1931, tedy po uplynutí osmidenní rekursní lhůty. Okolnost, že soud prvního stupně v napadeném usnesení dal poučení, že rekursní lhůta jest třicetidenní, nemění nic na věci, poněvadž ani nesprávným poučením nelze zákonné lhůty prodloužiti, nehledíc ani k tomu, že v projednávaném případě bylo napadené usnesení doručeno advokátu.

N e j v y š š í s o u d zrušil napadené usnesení a uložil rekursnímu soudu, by vyřídil rekurs, nepřihlížeje k důvodu, pro který ho odmítl.

D ů v o d y:

Rekursní soud pokládá rekurs za opožděný proto, že podle napadeného usnesení prvního soudu ze dne 19. února 1931 jde o opravu usnesení exekučního soudu ze dne 3. února 1928, což prý vyplývá z kontextu onoho usnesení. O opravu však nejde. Na základě rozvrhového usnesení povolil exekuční soud vklad výmazu zástavního práva pro pohledávku hromadné sirotčí pokladny nejen na vydražené polovici, nýbrž i na polovici nevydražené. Při tom vycházel první soud z mylného názoru, že pohledávka hromadné sirotčí pokladny byla úplně uspokojena z nejvyššího podání. Když povoloval vklad výmazu, nešlo tedy ani o omyl ve psaní nebo počítání, nebo o zřejmé nedopatření ve smyslu § 419 c. ř. s., nýbrž o mylný předpoklad soudu, který bylo lze napadnouti jen řádným opravným prostředkem, rekurem proti usnesení povolujícímu vklad výmazu i na nevydražené polovici. Nebylo tedy lze pouhou opravou změnit obsah povolujícího usnesení, zejména nebylo lze již provedený

knihovní vklad výmazu zrušiti a vymazaný vklad obnoviti. Opravy knihovních zápisů lze povolit jen za podmínek § 104 knih. zák. zejména, pokud šlo o omyl při provádění samého zápisu v knize pozemkové. O ten však nejde, souhlasí-li knihovní zápis s usnesením soudu, kterým byl zápis povolen. Ostatně by i k povolení opravy zápisu v pozemkové knize bylo potřebí souhlasu spoluvlastníka druhé poloviny nemovitosti, měl-li býti obnoven vklad práva zástavního již vymazaný, a rovněž by bylo potřebí svolení zadnějších oprávněných, kteří na této polovici snad nabyli věcných práv. Jinak bylo lze naříditi opravu v pozemkové knize jen na základě rozhodnutí vyšší stolice následkem řádného opravného prostředku, nebo na základě rozsudku vydaného ve sporu o platnost provedeného výmazu podle § 62 a násl. knih. zák. Ježto nešlo o opravu usnesení exekučního soudu, mohla býti nařízena změna knihovního stavu obnovením právoplatně vymazaného vkladu práva zástavního jen soudem knihovním a proti takovému usnesení stejně jako proti opravě vadného zápisu podle § 104 knih. zák. příslušela postiženým stížnost ve smyslu knihovního zákona. Stížnost byla tedy podána včas a rekursní soud ji neprávem odmítl jako opožděnou. Proto bylo rekursu vyhověno.

Čís. 10839.

Předpokladem, by se stroje staly příslušenstvím nemovitosti, jest, kromě jiného, by vlastník nemovitosti určil stroje k jejímu stálému prospěchu. Jsou-li stroje uvedeny ve spojení s budovou tím, kdo není vlastníkem nemovitosti a nabyt strojů s výhradou vlastnického práva, nepokládají se tyto stroje, třebaž byly přimontovány k pevnému podkladu, za příslušenství nemovitosti a nezaniká tím vlastnické právo osoby, jež s výhradou vlastnictví odevzdala koupené stroje kupiteli do užívání před zaplacením kupní ceny, i když nebylo v pozemkové knize poznamenáno, že jsou stroje vlastnictvím někoho jiného.

Vlastnictví věci prodané s výhradou vlastnictví nepozbývá prodatel tím, že v kupitelově vyrovnání nežádal oddělené uspokojení, nýbrž přihlásil svou zbytkovou pohledávku.

Jest věcí kupitele žalovaného prodatelem o vrácení věci, prodané s výhradou vlastnictví, by včas uplatnil námitku, že by měl žalobce zisk a on (žalovaný) škodu, kdyby došlo k vzájemnému vypořádání jen v té formě, že by se prostě vyhovělo žalobní prosbě o vrácení věci.

(Rozh. ze dne 30. května 1931, Rv II 402/30.)

Žalobkyně dodala žalovanému stroj, vyhradivši si vlastnictví až do úplného zaplacení kupní ceny. Ježto žalovaný zapravil jen nepatrnou část kupní ceny, žalovala ho o vydání stroje. Žalovaný namítl najmě, že se stroj stal příslušenstvím nemovitosti a že žalobkyně pozbyla vlastnické právo i tím, že je neohlásila ve vyrovnání žalovaného. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto